

имам много приятели роми, научих се да ги ценя и разбирам, емоционално да приемам и доброто и лошото, да работя за по-добрия им живот.

Трябва да отбележа и факта, че успоредно с работата във Фондацията Христо не спря да се изгражда и като сериозен научен работник. Неуморим в пътуванията, активен участник в конференции в цяла Европа и Америка, в Индия. Написа две дисертации, десетки монографии, някои преведени на чужди езици. Продължава да поддържа научни и приятелски отношения с известни учени – ромолози, лингвисти, преподаватели от цял свят. Но това са само щрихи от портрета на Христо – една личност, която не можеш да нарисуваш само с думи”.

– Годиinata вече е 1997-а, ти продължаваш във Варненския институт за квалификация на учителите?

– Продължавам там и с проектите на Фондацията. Заедно организирахме международни конференции – все по проблемите на педагогиката в смесените райони. Свързвам този период и с успешно спечеления конкурс в „Отворено общество” в Будапеща. Явих се на изпит в Института за образователни политики за „експерт по образование на малцинствата в Европа”. Тези близо две години ми дадоха много – отговарях за 24 европейски държави, работех пряко с образователните министерства на страните от Източна Европа. Може би и този конкретен опит ми помогна да спечеля и нов конкурс, обявен пак от „Отворено общество” в Ню Йорк – за едногодишна специализация в университета в Сан Франциско по „Интеркултурно образование”. Там преподавах „Психолингвистика” и „Интеркултурни комуникации”. Ласкае ме и досега добрата оценка за работата ми, получих предложение да продължа и следващата година, но вероятно носталгията си каза думата, молбите на моите близки, а и живите нелеки проблеми в българското училище.

Ще си призная и нещо много лично. Непреодолимо, трудно обяснимо е привличането и кръвната връзка с родината – мисля, че малцина могат да устоят. Поддържах богата кореспонденция с моите близки, с моите приятели и колеги, слушах с часове български песни, спомням си, че плачех всеки път, когато слушах песента на Емил Димитров „Моя страна, моя България”.. .